

Resumé af ”Danish and European Energy 2018”

Dansk energipolitik hviler som bekendt på et ideologisk grundlag skabt af mennesker, der aldrig selv har haft ansvar for hverken forsyning eller produktion kulminerende med daværende statsminister Anders Fogh Rasmussen, der i 2008 lovede os et ”fossilfrit” samfund i 2050.

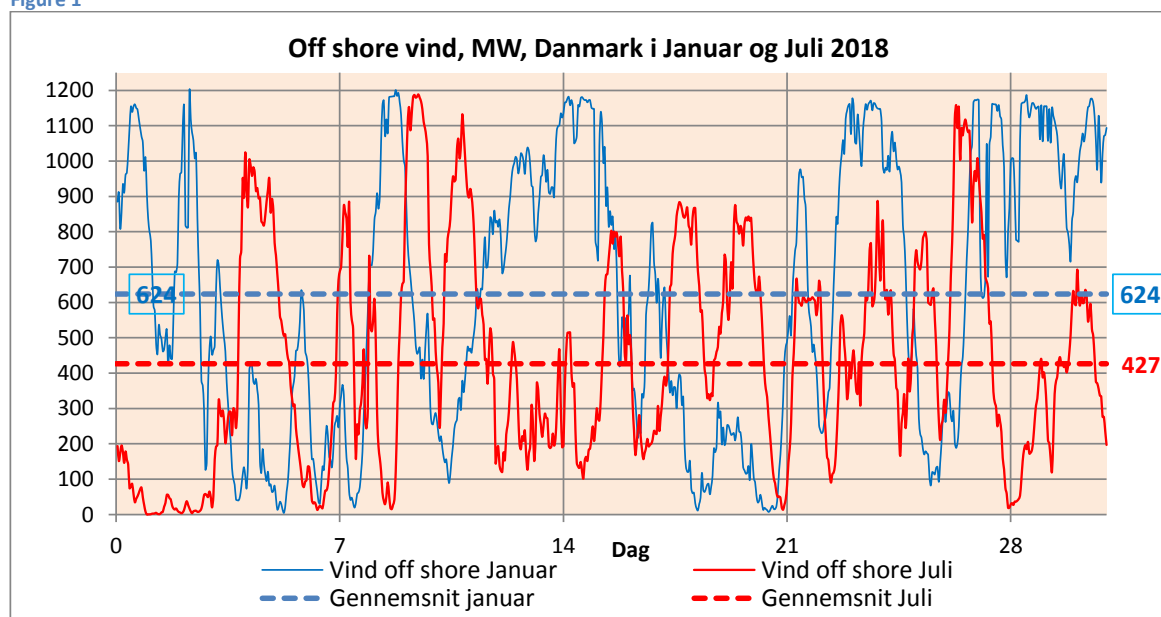
Da det politiske system fastholder fravalget af atomkraft er vi dermed henvist til at få vor energi fra biomasse, vind og sol.

Enhver nogenlunde duelig kemiingeniør vil vide, at man ud fra forannævnte ingredienser kan fremstille flydende brændstoffer til skibe, fly og andet. Han vil også vide, at mængderne vil være helt utilstrækkelige, og at det vil blive ruinerende dyrt.

Hvis vi havde ren kuldioxid og brint fremstillet ved hjælp af overskydende vindstrøm, ville det være lettere. Kuldioxid kan ekstraheres fra skorstensrøg. Ved et kulfyret kraftværk svarer energiforbruget hertil til en tredjedel af kullenes energiindhold. Adskillige forsøgsanlæg har været opført. Omkostningerne har vist sig prohibitive, og der er intet kommet ud af det. Og i øvrigt skal vi jo væk fra kul, olie og gas. Andre fabler om, at ekstrahere kuldioxid fra atmosfæren. Stadigvæk vil enhver kemiingeniør, der erindrer en smule af den fysiske kemi, han har lært engang, vide at også dette er en teoretisk umulighed.

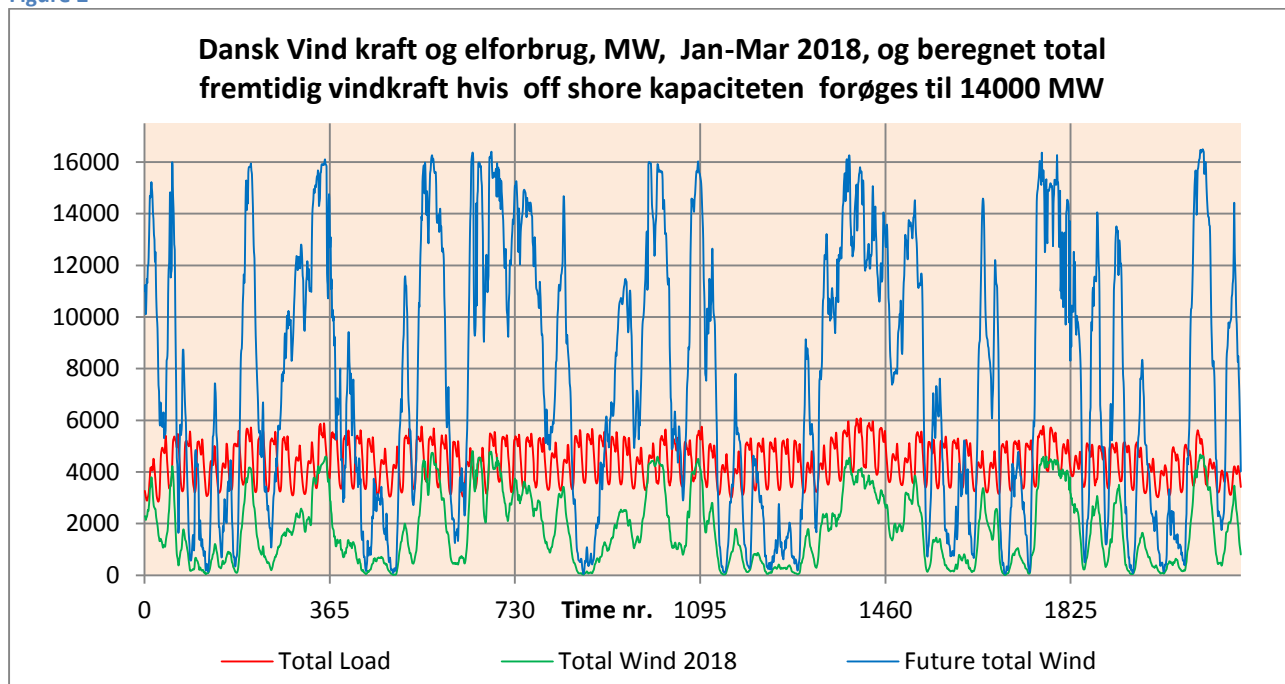
Havde man en rigelig og stabil elforsyning ville meget dog kunne opnås, og mange tror, at det altid blæser på havet. Det gør det ikke! Hvilket vises i nedenstående diagram nr 1.

Figure 1

Der eksisterer planer om at udvide off shore vindmølleparken med 12000 MW, hvor kapaciteten i dag er ca. 1700 MW.

Figure 2

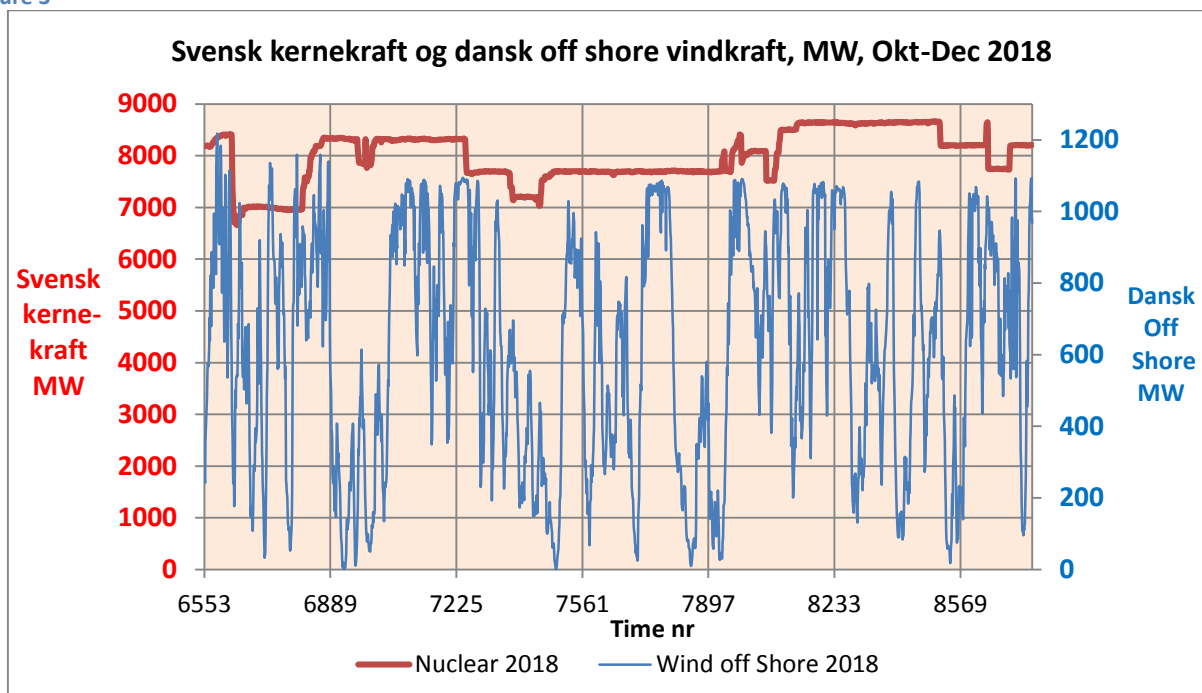
Den røde kurve i figur 2 repræsenterer elforbruget i perioden, og den grønne vindkraften. Den blå kurve den beregnede fremtidige vindkraft, hvis planerne om at opføre 12000 MW ny havvindmøllekapacitet realiseres.

Danmarks nyeste havvindmøllepark, der indviedes omkring årsskiftet 2018/2019, har en nominel kapacitet på 406 MW og kostede 9 milliarder kroner. De tænkte nye vindmøller vil have en 30 gange så stor kapacitet, og må altså koste omkring 270 milliarder kroner.

Men i dette beløb er der ikke afsat noget til de anlægsinvesteringer, der skal til for at få den røde kurve til at falde sammen med den blå. Forfatteren har aldrig set noget overslag for dette, men gætter på, at det vil blive adskillige gange 270 milliarder kroner, rent bortset fra, at der ikke foreligger noget om, hvordan det overhovedet skulle kunne lade sig gøre.

Til sammenligning vises i figur 3 nedenfor kurver for dansk vindkraft og svensk kernekraft i oktober til december i 2018. Kernekraften er stabil og regulerbar, medens vindkraften er ustabil, og den kan ikke afpasses efter behovet.

Figure 3

Der er i rapporten gjort rede for priserne for henholdsvis vindkraft og nye kernekraftværker.

Iflg de tal, det er lykkedes forfatteren at finde frem, er det rent løgn, at det koster mere at bygge et kernekraftværk end en off shore vindmøllepark med den samme kapacitet. Det er ikke lykkedes forfatteren at finde pålidelige tal for driftsomkostningerne for off shore vind, medens de svenske kernekraftværker oplyser disse på deres hjemmesider. Hvis der en forskel, skønner forfatteren, at kernekraft-værket, alt indbefattet har lavere omkostninger, inklusive omkostningerne til nedbrydning og slutdeponering, end vindmøllerne.

Og så er det hævet over enhver diskussion en enorm forskel på, hvad det vil koste at udnytte en stabil kernekraft og en ustabil vindkraft.

”Danish and European Energy 2018” belyser med sine mange tabeller og diagrammer dette forhold, og det er forfatterens håb, at læseren vil ty til rapporten når han/hun inddrages eller inddrager sig i en diskussion om dansk energipolitik.

Søren Kjærsgård

Grenaa, Juli 2019